

ΤΑ ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Κάποτε σέ μιὰ μακρυνή, πολύ μακρυνή από μας, πολιτεία, δυο χωρικοί παρουσιάστηκαν στον δικαστή τους, για να λύσουν κάποια διαφορά.

Ο ένας απ' αυτούς μίλησε πρώτος και είπε:

— 'Αγόρασα απ' τον γείτονα μου εδώ ένα χωράφι και σήμερα καθώς το έσκαβα, βρήκα θαμμένο μέσα στο χώμα ένα θησαυρό από χρυσά νομίσματα. 'Επειδή θέλω να έχω ήσυχη τη συνειδήσή μου, δηλώνω πως δεν μπορώ να κρατήσω αυτόν τον θησαυρό, γιατί δεν μου ανήκει. 'Αγόρασα μόνο το χωράφι, όχι όμως και τα πράγματα που θα εύρισκα μέσα στο χώμα του...

Τότε ο άλλος χωρικός, ο γείτονάς του, έλαβε κι' αυτός τον λόγο και είπε:

— Κι' εγώ για να μπορώ να είμαι ήσυχος ότι δεν έκανα τίποτα το άδικο, δηλώνω πως δεν έχω το δικαίωμα να κρατήσω αυτό τον θησαυρό. Ο γείτονάς μου έσκαψε με τα χέρια του το χώμα και το αξίζει ν' αμειφθῇ ο κόπος του. 'Εξ άλλου, όταν του πούλησα το χωράφι μου δεν συμφωνήσαμε να μου δίνη έμένα ό,τι βρίσκεται θαμμένο στο χώμα του...

— Καί τώρα, είπανε τέλος κ' οί δυο χωρικοί μαζί με μιὰ φωνή, σέ σάς, κύριε δικαστή, απόκειται να κρίνετε την υπόθεσι αυτή, και να δώσετε το θησαυρό σ' εκείνον που του ανήκει.

Ο δικαστής τότε, αφού σκέφτηκε λιγάκι, τούς είπε:

— Ο θησαυρός αυτός δεν ανήκει ούτε στον ένα, ούτε στον άλλον. Έχω μάθει όμως, ότι ο γιός του ενός από τούς δυο σας, αγαπάει πολύ τη θυγατέρα του άλλου και θέλει να την κάνει γυναίκα του... Λοιπόν πηγαίνετε στο καλό, παντρεύτε γρήγορα τα παιδιά σας, που αγαπιώνται τόσο και δώστε τους το θησαυρό... Είναι ή προίκα τους...

Τη στιγμή εκείνη κάποιος ξένος που παρακολουθούσε αυτή τη συζήτηση, πετάχτηκε ξαφνιασμένος και είπε:

— Περίεργη δικαιοσύνη αυτή... Στον τόπο μου αυτά τα πράγματα δεν λύνονται έτσι. Ο αγοραστής του χωραφιού, ποτέ του δεν θα πήγαινε στο δι-

καστήριο να φανερώσει τον θησαυρό που βρήκε... 'Αντιθέτως μάλιστα θα φρόντιζε με κάθε τρόπο να τον κρύψει και να μη το πῇ σέ κανένα... Κι' αν τυχαίως το μάθαινε ο άλλος, που του πούλησε το χωράφι και ζητούσε μερίδιο, τότε θα πηγαίνανε στά δικαστήρια...

Έκει όμως ή δίκες κρατούνε πολύ, μέρες, ολόκληρες μέρες, χρόνια, και πολύ πιθανόν, στο τέλος, ο θησαυρός αυτός να μην έμεινε σέ κανένα, γιατί θα τον έτρωγαν ή δίκες και οί δικηγόροι!...

Τότε ο δικαστής, κατάπληκτος από αυτά που άκουσε, ρώτησε με περιέργεια τον ξένο:

— Δεν μου λέτε, σάς παρακαλώ, ή χώρα σας είναι μακριά απ' εδώ...

— Ού! Πολύ μακριά, μιλία ολόκληρα, στην άλλη άκρη του κόσμου!...

— Κι' εκεί στον τόπο σας έχετε ήλιο; Έχετε φεγγάρι;

— Βέβαια.

— Βρέχει καμμιά φορά;

— Βεβαίωτατα και μάλιστα συχνά πολλές φορές.

— Περίεργο! Έκανε τότε ο δικαστής... Και δεν μου λέτε ακόμα, έχετε εκεί αγελάδες, πρόβατα, μοσχάρια και άλλα ζώα;

— Έχουμε ένα σωρό απ' αυτά, κύριε δικαστή...

— Α! τώρα καταλαβαίνω, κύριε, αποκρίθηκε τότε με σταθερή φωνή ο δικαστής της μακρινής εκείνης χώρας. Στον τό-

πο σας φαίνεται ότι ο Θεός τον ήλιο, τη βροχή και το φως της σελήνης, τα έπλασε για τ' άθωα αυτά τετράποδα, που ζουν εκεί μαζί σας... Γιατί αλλιώς, αν δεν είχατε αυτά κοντά σας, χωρίς άλλο ο πανάγαθος και δίκαιος πλάστης του κόσμου, δεν μπορούσε να σάς χαρίσει τίποτε απ' αυτά... Ούτε ήλιο, ούτε βροχή, ούτε σελήνη... Δεν τ' αξίζετε καθόλου μ' αυτή τη δικαιοσύνη που έχετε!...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Παραπολλές είναι ή ιδιοτροπίες της φύσεως. Και μιὰ τέτοια ιδιοτροπία είναι ασφαλώς και ή άνθρωποφάγες... άχυβάδες!

Μπορείτε βέβαια να κάνετε τον σταυρό σας, μικροί μας φίλοι, από δικαιολογημένη άλλωστε κατάπληξι, αλλά πρέπει και να μάς πιστέψετε. Μάλιστα στις άκτες της μεγαλονήσου Μαλαισίας, άφθονούν ή τερατώδεις αυτές άχυβάδες. Έχουν διάμετρο δυο μέτρων σχεδόν, περιφέρεια κάπου έξη μέτρων και ζυγίζουν συχνά περί της διακόσιες οκάδες. Συνήθως έχουν άνοιχτά τα τεράστια όστρακά τους, και τότε μοιάζουν σαν δυο γιγάντεια σαγόνια θηρίου, έτοιμου να καταβροχθίσουν το κάθε ζωντανό που θα του τύχει!

Πραγματικά, αλλοίμονο στον άνθρωπο ή στο ζώο, που θα πλησιάσουν άπρόσεχτα την τερατώδη αυτή άχυβάδα: Τα ό-

στρακά της θα τον χάψουν, θα κλείσουν κ' ή σαν χταποδιού θηλιές της θα άπομυζήσουν το αίμα του άτυχου θύματος με άφάνταστη λαιμαργία!

Στην περίφημη παριζιάνικη έκκλησία του Αγ. Σουλπικίου, υπάρχουν τα δυο όστρακα μιās τέτοιας τερατώδους άχυβάδας, τα όποια χρησιμεύουν ως κολυμβήθρες. Έχουν διάμετρο δυο μέτρων σχεδόν, το καθένα. Κ' ή άχυβάδα, αν υπολογίσουμε το μέγεθος των πελωρίων αυτών όστράκων της, ασφαλώς θα ζύγιζε περί τις 280 οκάδες!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ένας Γάλλος απ' την Τουλούζη, ένας άλλος απ' το Μπορντώ κι' ένας τρίτος απ' τη Μασσαλία, συναντήθηκαν ταξιδεύοντας στο τραίνο, έπιασαν κουβέντα κι' άρχισαν να διηγούνται τις πολεμικές των περιπέτειες.

— Λοιπόν εγώ, λέει ο πρώτος, βρέθηκα άποκλεισμένος μιὰ μέρα από έξι Γερμανούς πίσω από έναν τοίχο ύψους τριών μέτρων. Τότε χτυπάω και τούς έξι, τούς σκοτώνω... πηδάω τον τοίχο και το σκάζω!...

— Έγώ, άρχισε ύστερα να διηγείται ο άλλος, βρέθηκα μόνος μου άπέναντι... δεκατεσσάρων έχθρων. Και τούς κάρφωσα τότε όλους σαν τσίχλες με την μπαγιονέττα μου!...

— Καί σύ; Δεν μάς λές τίποτα δικό σου; ρώτησαν τότε οί δυο Γάλλοι τον Μαρσεγιέζο, που τούς κυττούσε χωρίς να μιλά.

— Έγώ, δεν μπορώ να σάς διηγθώ τίποτε, άπάντησε εκείνος, γιατί... σκοτώθηκα στη μάχη του Σαρλερουά!...

Σ ΤΟ ΡΕΣΤΩΡΑΝ

Ένας περιηγητής στο γκαρσόνι:

— Έδώ σ' αυτό το μέρος είναι πολύ ωραία!...

Το γκαρσόνι:

— Περίφημα!... Κάθε πράγμα που βλέπετε γύρω είναι άρχαίο κι' έχει και την ιστορία του...

Ο περιηγητής:

— Ωραία!... Μπορείτε τότε να μου πῆτε και την ιστορία αυτού του... ψαριού που έφαγα ;...

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Βλέπετε αυτήν εικόνα; Κυττάξτε την καλά και πέστε μας πόσα πρόσωπα φαίνονται. Ένα, δύο, τρία... έξι; Πολύ καλά. Και όμως υπάρχουν πολύ, πολύ περισσότερα. Τα πρόσωπα αυτά είναι κυριολεκτικώς κρυμμένα... δεν φαίνονται και όσον να ψάξετε, δεν θα τ' ιδήτε. Τα περισσότερα όμως κάμνουν κάτι τι, και αυτό όποιον κάμνουν φαίνεται. Άλλα πάλιν φαίνονται μόλις. Έπομένως εις την εικόνα υπάρχουν ένδειξεις και τεκμήρια, τα όποια θα σάς οδηγήσουν να βρήτε τα κρυμμένα πρόσωπα. Έμπρός λοιπόν!